

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CXX.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

Etum est, inæqualibus peccatis inæqualem destinari atque inferri pœnam. Cum igitur inæqualia esse in ipso inferno peccata nihil prohibeat, nec quicquam vetat, inæquale esse supplicium.

CXX. Ad argumentum decimum quintum responderetur, I. Falsa est in argumento propositio major: Quicquid Scholastici Theologi uno ore & pleno consensu docent, id vel indubitatò verum, vel certè vero simile est. Neque enim majorem Parkerus Scholasticis auctoritatem admetietur, quam ipsi Pontificii. Jam verò Melchior Canus, (de quo Pererius, in Dan. I. 12. scribit, quod in Concilio Tridentino celeberrimus fuit Theologus, quodque post magnos illos Doctores mysteria S. Literarum nullus ipso plenius aut planius docuerit; & F. Rodericus Vadislaus, Benedict. S. Cæsareæ Maj. à concionibus, in Censurâ operibus præfixâ: *Quid potissimum in tanto quidem opere laudem, vix dicere queo. Nam si dictionis castitatem & elegantiam quaeras, eam certè reperies, qua cum Ciceronianâ conferri possit. Si rerum gestarum historiam, rationemque tractandæ historiæ; si philosophiæ subtilem accuratamque rationem; si Theologiæ Scholasticæ argumentum; post Divum Thomam, nullo ex multis, qui de hac familiâ doctè ac diseretè scripserunt, inferiorem judicare licebit*) libris Locorum Theologicorum, quos Dom. Bannes, Part. I. Q. LXXIV. Art. II. magnâ eruditione & summâ eloquentiâ refertos esse, ait, sequentibus conclusionibus Scholæ auctoritatem circumscribit: Prima: *Etiam multorum Scholasticorum testimonium, si alii docti contrarium propugnent, in questione dubiâ, non plus facit ad fidem, quam facit ratio ab ipsis adducta.* Secunda: *Ex omnium consensu in re gravi argumentum sumitur aded probabile, ut refragari temerarium sit.* Tertia: *In re fidei ac morum omnium consensui contradicere, si non heresis, heresi tamen proximum est.* At quæstio de damnatorum peccatis, neque inter res fidei aut morum, neque inter controversias graves à Parkero pariter atque Cano numerabitur: Ergo plus eorum auctoritati tribui non poterit, quam merentur rationes, ab ipsis in subsidium adscitæ. II. Habet Parkerus infinitas instantias à sacrificio Missatice, à cultu imaginum, à merito operum, à Sacramentorum numero & similibus, ubi veritas ab his magnis hominibus, quos Apologia Aug. Conf. alibi, p. 174. *maximam turbam vocat nugacissimorum scriptorum, qui in unum collati acervum, quamquam magnificis titulis ornentur, dum alii vocantur angelici, alii subtiles, alii irre-*

fra-

fragabiles, omnes lecti & relecti, non tantum conferunt ad intelligendum Paulum, quantum unus veterum Patrum, turpiter & unanimiter deserta & errores plusquam trabales defensi fuerunt. Quæ verò in his talibus iplis adjudicanda verisimilitudo erit? III. Eos ipsos, quos in auxilium vocat, Scholasticos, Parkerus refellit: non, inquit, pro magistri acumine Lombardus nodum istum solvit; & meliorem sententiam, ut sibi videtur, restituit. Cum enim magno consensu Scholastici, nec Bonaventurâ excepto, (ceu contra Parkerum ex iis, quæ supra produximus, apparere potest) habituale damnatorum peccatum, seu pravam voluntatem tueantur, Parkerus ex Rom. VI. 23. etiam hanc ab illis removet. Tam bellè ipsi cum Scholasticis convenit. IV. Negatur & minor propositio, quod nempe tantus sit inter Scholasticos circa præsentem quæstionem consensus. Producit Doct. Dorscheus, in laudatissimâ Theologiâ Zacharianâ, Part. I. c. IX. §. 197. Stephanum Brulefer, qui postquam verba Bonaventuræ repetiisset; *Timor servilis aufert damnatis non habitum malæ voluntatis sed actum*, hanc *in locum* addat: *Et hæc est opinio Bonaventuræ, sed non tenetur à Doctoribus modernis, qui dicunt, quod sicut sancti continuo laudabunt DEUM: ita damnati continuo blasphemabunt DEUM & actu peccabunt*; atque cum eo facere adseverat Durandum à S. Portiano. V. Denique, quæ ad stabilendam Scholasticorum Doctorum auctoritatem comportata sunt, nihil aliud probant, quam ingenii acumine & in enodandis difficillimis quæstionibus diligentiam non cedere facile eos cuiquam, nec sine eorundem læsione vel accuratè philosophari vel occupari in controversiis nos posse, quæ cum Romanâ Ecclesiâ nobis intercedunt; quæ utrâque manu admittimus: ex quo tamen non sequitur, veritatis indicium esse, in quodcunque plures eorum conspiciant. Quemadmodum Ecclesiasticos primorum seculorum Patres omnes veneramus, qui tamen pro se quisque singuli nævis non exiguis obnoxii fuerunt, & omnes conjunctim errores haudquam leves, ceu palam est, foverunt. Quamquam æquiparare puriora illa lumina impuriorebus his in Scholastico orbe sideribus nolimus, de quibus Joh. Aventinus, ap. Luc. Osiandrum, Centur. XVI. Part. I. c. IIX. *Petrus Lombardus, sententiarum quatuor libros scripsit; sed sacrosanctæ philosophiæ veritatem, fontemque purissimum,*

sic 168

sicut plus millies à Jacobo Fabro & Jodoco Clichtovao, Præceptoribus meis, accepi, cæno questionum, rivulisque opinionum conturbavit.

CXXI. Argumentum decimum sextum, dubitandum non est, quin inter palmaria primum sit, quod hominem Reformatum ad amplectendam sententiam negantem inducere possit. Neque certè ullo modo status ille *ἀναμαρτυρίας* damnatorum citra hypothesein in hoc argumento jactam, à quâ qualemcunque induit speciem, consistere potest. In examine igitur hujus argumenti observamus, I. ad universam instituti illius discursus molem perpetuam instantiam esse, dæmonem, sicuti subinde ostendemus. Ubi nulla est lex, ibi nulla est transgressio. At in regno dæmonum nulla est lex. Ergo. Conclusio est contra literam, I. Joh. III. 8. Et minor propositio iisdem profus argumentis probatur, quibus perspicuum reddit Parkerus, damnatis non esse legem. Ubi enim DEUS, dæmonibus se unquam tulisse legem significavit? Aut quâ ratione dæmon actiones suas ad publicam componere potest honestatem? Aut qui denique liberè eligere bonum malumque, cum ad malum ex judicio Divino sit determinatus? Quicquid hic regesserit Parkerus, id sibi ipsi responsum esse, ultrò animadvertet ipse. II. Non ignorat Parkerus discrimen inter legem naturalem & positivam, quarum illa ipsam hominis naturam, ut principium revelationis & obligationis, hæc causam exteriorem aliam, potestate *ἀντιπροθέου* in homines pollentem, agnoscit. Ut aded limitanda sit ex hac distinctione major propositio: Ubi non est lex, sive ipsi naturæ implantata, sive lata exterius à DEO, ibi non est transgressio; conceditur major, sed negatur minor, quoad disjunctionis membrum prius. Quamquam enim positivam non habeant legem damnati, quæ in infernali etiam regno ipsos obliget, naturali tamen non ideò carent: *Νόμον μὲν ἔχοντες, ἰαυτοῖς ἔισι νόμοι* ut de gentilibus pronunciat Paulus, Rom. II. 14. Quando igitur dicitur: DEUS, damnatis se legem tulisse, nullo unquam indicio significavit; de lege positivâ admittitur, non de naturali, cujus indicium sufficiens est ipsum naturæ dictamen & conscientiæ horror & impressus cordi character, *μεταξὺ ἀδικῶν ἔστι λογισμῶν καὶ τηρεῖν τὸν ἡ καὶ ἀπολογημένων*. Rom. II. 15. Aut igitur docendum est, deleri factam hanc à naturâ in cordibus inscriptionem in da-